

EEN BABY PRAAT MET HAAR MOEDER.

Gedurende negen maanden wachtte je geduldig, terwijl ik druk bezig was met groeien, ontwikkelen en me af te vragen hoe het er allemaal uit zou zien buiten mijn veilig thuis binnen in jou. Het moet wel vermoeiend geweest zijn voor je, me overal mee te nemen, waar dan ook, maar je klaagde nooit – nou, misschien een beetje toen ik zwaarder en zwaarder werd.

Het fijnste was om te weten hoe gelukkig je was en dat we daarom samen zo gelukkig waren.

De pret die we hadden als je in bad zat en mij “helemaal afsponsde” en daarna, giechelend, probeerden samen uit dat bad te klauteren. De liedjes die je voor me zong en de muziek waar we samen naar luisterden: soms een plechtige Beethoven, vooral zijn vierde piano concert en helemaal, het tweede deel, weet je nog wel? Soms was de muziek pure pret, Frank Sinatra, Ella Fitzgerald of Peggy Lee en daar ging je dan, rondwalsend door de keuken, mij meenemend in duizelig makende cirkels. En soms waren er de rustige uren, jij bezig met borduren en wij allebei luisterend naar het middaghoorspel op de radio. We maakten lange wandelingen en jij vertelde me dan over de wilde bloemen die je vond en hoe ze er uit zagen en we luisterden naar de vogels en probeerden ons te herinneren welke vogel welk lied zong.

En toen ging het allemaal mis. We waren allebei zo voorbereid en ik vond het zo spannend, maar er waren grote problemen toen ik geboren werd en net toen ik was gearriveerd en aan jou werd verteld dat ik een meisje was, werd duidelijk dat ik niet kon ademen. O, de dokters probeerden me te helpen, maar ik kon het gewoon niet. Jij hield me in je armen en Daddy deed hetzelfde en jullie zeiden tegen elkaar hoe mooi ik was en wat veel haar ik had en hoe donker het was. Ik was de eerste van je kinderen die er net zo uit zag als jij toen je een baby was. Je twee oudere kinderen leken op Daddy en waren allebei witblond. Op dat moment wist ik, dat iedere keer als je een kleine baby met donker, lang haar zou zien, je dat aan mij zou herinneren en weer zou de pijn van verdriet je treffen.

Granny, je moeder, kwam logeren om de soort steun te zijn, die enkel een begrijpende moeder kan geven, maar ook om je te helpen met het zorgen voor Marian en William. Ze waren nog maar 2 en 4, maar ze wilden helpen en samen met Granny borgen ze de kleine kleertjes, die niet meer nodig waren, weg. En terwijl ze daar mee bezig waren, probeerde Granny de onmogelijk moeilijke vragen te beantwoorden.

Het was een prachtige zomerse dag, de dag van mijn begrafenis. De zonnestralen weefden hun patroon door de golven van droefheid heen. Ik weet nog hoe ongelooflijk klein je mijn witte kistje vond. Ik zelf vond het heel mooi en zo speciaal en de dienst was prachtig. Geen wonder – die werd geleid door Charles, onze dominee en tegelijk een grote familievriend. Hij las voor uit Mattheus: “Laat de kinderkens tot mij komen en verhindert hen niet, want van hen is het Koninkrijk der hemelen.”

“Verhindert hen niet.” Dat zei Charles weer tijdens een bezoek een paar weken na de begrafenis. “Wat dit zeggen wil, is dat je Stephanie, je jongste, niet moet verhinderen om een deel van jouw leven te zijn. Natuurlijk zijn je twee andere kinderen ontzettend belangrijk; zij zullen je nodig hebben tijdens hun kindertijd, hun puberteit en de jaren daarna, en jij zult hen nodig hebben. Inderdaad: je zult meer dan ooit van ze houden en hen waarderen, juist omdat je derde kind overleed. Dit wil niet zeggen dat dit een sombere toestand moet creëren, waarin familieleden alleen fluisterend haar naam noemen, denkend dat haar aandenken iets heel ernstigs is – of erger nog, haar naam helemaal niet uitspreken.”

Dank je wel Charles, en dank je wel Mummy, dat je naar hem hebt geluisterd.

Een paar maanden na mijn geboorte bezocht je een kerk en in een van de gebrandschilderde ramen las je de volgende woorden: “Wonen in harten die we achterlaten, is niet sterven.”

Dus zie je wel, je jongste is stralend blij om een deel van de familie te blijven zijn en een deel van jou.